

Arrest

nr. 122 434 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Op 21 april 2008 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. U verklaarde dat u in Iran samen met uw neef S. (...) maatschappelijke problemen zoals drugsgebruik, onderdrukking van de vrouwen, studenten en religieuze minderheden aan de kaak gesteld had via pamfletten en een weblog. Na de arrestatie van uw neef bij een dergelijke activiteit zou u het land uit gevlucht zijn. Op 29 oktober 2008 nam het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde reisweg en u had een gebrekkige kennis omtrent de arrestatie en de gevangenschap van uw neef. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de inhoud van de contacten die u had met uw familie en had geen enkel begin van bewijs om de activiteiten die u

in Iran had aan te tonen. Deze beslissing werd op 28 januari 2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een tijdje na uw eerste asielaanvraag werd u aangesproken door personen die zich in België inzetten voor de Mujahedin-e Khalq Organisation (MKO - extreem linkse oppositiegroepering). U besloot om zich te vervoegen bij deze beweging omdat u zich wilde verzetten tegen het regime. Indien een andere anti-regime beweging zich had voorgesteld, was u eveneens met hen in zee gegaan. Gezien de MKO u benaderde, hebt u zich bij hen aangesloten. U bent met hen twee keer naar een conferentie van de MKO in Parijs geweest. U nam in het totaal deel aan drie à vier demonstraties tegen het Iraanse regime op het Shuman-plein in Brussel. Tijdens de tweede conferentie werd u geïnterviewd door een zender die vroeg waarom u naar Parijs was gekomen. De journalist vroeg eveneens uw naam en voornaam, dewelke u hebt gegeven. Een vriend van u in Zweden zou u ook op Euronews hebben opgemerkt toen u deelnam aan een demonstratie van de MKO in Brussel. U vervulde bij de manifestaties en bijeenkomsten waaraan u deelnam nooit een leidinggevende of organisatorische rol. In België sprak u nooit met de media. Op 1 april 2009 diende u vervolgens een tweede asielaanvraag in omdat u tevens schrik had om naar Iran terug te keren omdat u sinds 27 juni 2008 als sympathisant van de MKO had deelgenomen aan verschillende betogingen en vijf à zes maanden eerder een politieke weblog – www.irannadiri.blogfa.com - op uw eigen naam had opgericht. Ter staving legde u vier foto's neer van een betoging waaraan u in België hebt deelgenomen. Na een jaar een blog te hebben onderhouden, stopte u hiermee en keek u alleen af en toe nog op uw blog. Een jaar à anderhalf jaar geleden merkte u dat de foto's die u had gepost verwijderd waren en dat een zekere A. (...) een bericht had gepost waarin stond dat u met deze blog niet de goede weg opging en u goed op uzelf diende te passen. Een jaar geleden merkte u dat u geen toegang meer had op uw blog. De Dienst Vreemdelingen zaken nam uw tweede asielaanvraag niet in overweging omdat u uw vrees omwille van uw politieke activiteiten in België geen enkele keer hebt aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag, noch bij het Commissariaat-generaal noch in het kader van uw beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na uw tweede asielaanvraag hebt u nauwelijks nog activiteiten gehad met de MKO. U nam misschien nog eenmaal deel aan een demonstratie. Zonder naar Iran te zijn teruggekeerd, vroeg u nog asiel aan op 17 juli 2009, 11 september 2009, 31 mei 2010. Op 17 juli 2009 gaf u aan dat uw zus naar Turkije was gevlucht uit schrik om problemen te krijgen door haar deelname aan een betoging en dat uw vader werd gearresteerd en er hem werd gevraagd om zijn kinderen terug naar Iran te halen. Ter staving legde u foto's en de shenasnameh (geboorteboekje) van uw zus neer die had deelgenomen aan betogingen in Iran. Op 31 mei 2010 legde u een kopie neer van een convocatiebrief die werd afgegeven op 9 mei 2010 en opgemaakt door de algemene en revolutionaire rechtbank van Teheran waarin staat dat u moet verschijnen voor de algemene en revolutionaire rechtbank omdat u verzet bood tegen de nationale veiligheid. U wilde hiermee de actualiteit van de in uw eerste asielaanvraag aangehaalde problemen bewijzen. Ook uw derde tot en met vijfde asielaanvraag – met uitzondering van uw aanvraag d.d. 11 september 2009 die werd afgesloten met een afstand daar u geen gevolg had gegeven aan de oproeping tot gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken – werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen, omdat de door u aangebrachte elementen niet in aanmerking konden worden genomen. Bij uw zesde asielaanvraag op 18 september 2013 legde u een originele convocatiebrief afgegeven op 15/05/1392 (5 augustus 2013) neer. Hiermee poogde u opnieuw de problemen die u in Iran had te staven. U hebt schrik om terug te keren omwille van de problemen veroorzaakt door uw politieke activiteiten in Iran. Samen met de convocatiebrief d.d. 15/05/1392 (5 augustus 2013) legde u ook nogmaals, zoals u reeds bij uw eerste asielaanvraag deed, uw shenasnameh (Iraans geboorteboekje) neer. Op 5 november 2013 legde u een verklaring neer van iemand met wie u naar een bijeenkomst van MKO in Parijs bent geweest.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u naar aanleiding van de convocatiebrief die op 15/05/1392 (5 augustus 2013) voor u werd afgeleverd nog steeds vervolging vreest door de Iraanse autoriteiten die voortvloeit uit de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in 2008 hebt uiteengezet, dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van deze door u beweerde activiteiten tegen het Iraanse regime en uw hieruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd dat u uw asielmotieven en uw illegaal vertrek uit Iran niet aannemelijk kon maken. Het door u neergelegde document wijzigt hier niets aan en kan deze ongeloofwaardigheid geenszins ongedaan maken. Immers, documenten kunnen slechts als bewijskrachtig worden beschouwd indien deze ook kaderen in een coherent en geloofwaardig relaas, quod non in casu. In dit verband kan nog worden gewezen op de opmerkelijke feiten dat u niet

weet wanneer deze convocatiebrief bij u thuis is toegekomen en wanneer u werd opgeroepen (CGVS, p. 2-3). Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid ter zake nog verder ondermijnd.

Daarnaast kan er worden vastgesteld dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar Iran geen gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van uw toenmalige activiteiten voor de MKO. Uit uw verklaringen blijkt klaar en duidelijk dat u recentelijk geen activiteiten meer hebt gehad bij de MKO. Behoudens dat u misschien nog één keer hebt deelgenomen aan een activiteit van MKO na uw tweede asielaanvraag op 1 april 2009, behoorde u niet meer tot de MKO en nam u niet meer deel aan hun activiteiten. U merkte duidelijk op dat u volledig afstand van hen hebt genomen omdat u het niet eens was met hun manier van actievoeren en u ook in de toekomst geen contact meer wenst met MKO (CGVS p. 4, p. 6, p. 10 en p. 14). U hebt dus geen actueel actief engagement voor de MKO. Bovendien heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten van uw deelname aan activiteiten van de MKO op de hoogte zouden zijn. Van uw verklaringen dat een vriend u op Euronews heeft gezien toen u deelnam aan een protestactie in Brussel en dat u op vragen van een journalist van een of andere zender hebt geantwoord toen u aanwezig was op een conferentie van MKO in Parijs, hebt u vooreerst geen enkel bewijs neergelegd. In het bijzonder dient ook te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen over uw interview op de televisie weinig geloofwaardig zijn omdat u destijds – bij uw tweede asielaanvraag op 1 april 2009 – louter en alleen hebt gemeld dat u zichtbaar was op Euronews toen u hebt deelgenomen aan een protestactie en u geen woord hebt gerept over een interview die u zou hebben gegeven toen u aanwezig was op een conferentie in Parijs. Bovendien kon u bezwaarlijk worden aanzien als een kopstuk of vooraanstaand oppositiefiguur binnen de MKO. U stelde dat u tijdens de demonstraties in Brussel louter en alleen meeliep in de menigte. U heeft nooit een leidinggevende of organisatorische functie bij de MKO gehad (CGVS, p. 5 en p. 11-12). U kon ook niet zeggen wie de leider was van de MKO in België (CGVS, p. 7). Tevens dient nog te worden vastgesteld dat uw aansluiting bij de MKO eigenlijk louter toevallig was. U gaf zelf aan dat u zich bij een andere beweging zou hebben aangesloten indien MKO niet de eerste groepering was die u had benaderd (CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u geen aanwijzingen hebt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten bij een oppositiepartij (CGVS, p. 7). Voorts wordt uit de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk dat de manier waarop het Iraanse regime naar de Iraanse opposanten buiten Iran kijkt pas wijzigde na de verkiezingen van juni 2009 en dat zij vooral sindsdien op allerlei manieren probeert zoveel mogelijk informatie over activisten / opposanten in het buitenland te vergaren. Wat betreft uw verklaring ten tijde van uw tweede asielaanvraag een politieke weblog te hebben opgericht, dient te worden opgemerkt dat u tevens niet afdoende (geloofwaardige) elementen hebt aangebracht waaruit blijkt dat u hiervoor een gegronde vrees voor vervolging koestert. U verklaarde dat u op een bepaald moment op uw blog ging en opmerkte dat uw foto's eraf waren gehaald en dat een zekere A. (...) er een bericht had gepost waarin deze persoon zei dat uw blog geen goede weg was en u goed op uzelf diende te passen. Toen u een jaar geleden nogmaals op uw blog wilde inloggen, merkte u dat uw blog geblokkeerd was en niet meer toegankelijk is. Behalve een papiertje met hierop uw paswoord om in te loggen, hebt u geen enkel begin van bewijs van deze blog neergelegd. Zodoende hebt u evenmin gestaafd dat er op uw blog ooit een dergelijk bericht van deze zekere A. (...) werd gepost en uw foto's werden verwijderd. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw blog. Uw bewering daadwerkelijk zelf op uw eigen naam een blog te hebben aangemaakt en te hebben onderhouden, wordt verder ondermijnd door uw verklaring dat een vriend u heeft geholpen met het aanmaken van deze blog en hij meestal bij u was en u hielp met het posten van items omdat u zelf niet veel van computers afweet (CGVS, p. 4-5 en p. 14-16). Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat deze blog een voldoende invloed kan hebben gehad waardoor u gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten. U weet immers niet hoeveel personen uw blog lezen. Evenmin was u op de hoogte hoe u het aantal bezoekers van uw blog kon controleren. U stelde voorts dat deze blog niks met de MKO te maken had (CGVS, p. 5, p. 8 en p. 15). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat om als cyberdissident door de Iraanse autoriteiten te worden gevisieerd, vooral de invloed van de blog meespeelt die onder meer kan worden gemeten aan de aanhang die een blog heeft en de link die de blogger met een dissidente groepering zou hebben. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt dan ook dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran omwille van het onderhouden van een blog die al minstens een jaar geleden niet meer toegankelijk is, geen verhoogd risico op vervolging of het lijden van ernstige schade loopt.

Daarenboven blijkt uit niets in uw verklaringen (ook niet bij uw eerdere asielaanvragen) dat u of uw familie ooit problemen hebben gekend met de Iraanse autoriteiten omwille van uw politiek getinte activiteiten in België (CGVS, p. 7, p. 9-10 en p. 13).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de elementen door u aangehaald ten tijde van uw derde asielaanvraag op 17 juli 2009 niet meer actueel zijn. U stelde immers op uw gehoor op 31 oktober 2013 dat uw zus teruggekeerd is naar Iran en geen problemen heeft ondervonden met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 9).

Uw Iraans geboorteboekje bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, wat hier niet wordt betwist. De verklaring dat u in 2008-2009 hebt deelgenomen aan een bijeenkomst van de MKO in Parijs doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*beginsel van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij wijst op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak, wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij benadrukt dat, hoewel haar eerste asielaanvraag door verwerende partij werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de door haar beweerde activiteiten tegen het Iraanse regime en de hieruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten, zij een document heeft neergelegd dat *“hier iets”* aan wijzigt en dat deze *“geloofwaardigheid ongedaan”* kan maken. Immers, *“documenten zijn bewijskrachtig te beschouwen indien deze ook kaderen in een coherent en geloofwaardig relaas”*.

Daarnaast merkt verzoekende partij op dat er kan worden vastgesteld dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is indien zij terugkeert naar Iran omwille van haar toenmalige activiteiten voor de MKO. Verzoekende partij stelt dat uit haar verklaringen klaar en duidelijk blijkt dat zij recentelijk activiteiten heeft gehad bij de MKO, dat zij ondertussen volledig afstand heeft genomen van deze oppositiegroepering omdat zij het niet eens was met hun manier van actievoeren en dat zij ook in de toekomst geen contact meer wenste te hebben met deze organisatie. Bovendien heeft zij *“aannemelijk”* gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan de activiteiten van de MKO. Van haar verklaringen dat een vriend haar op Euronews heeft gezien toen zij deelnam aan een protestactie in Brussel en dat zij op vragen van een journalist van een of andere zender heeft geantwoord toen zij aanwezig was op een conferentie van de MKO in Parijs, heeft zij *“vooreerst een coherente verklaring afgelegd”*, zo stelt verzoekende partij.

Wat betreft haar verklaring dat zij ten tijde van haar tweede asielaanvraag een politieke weblog heeft opgericht, wenst verzoekende partij op te merken dat zij ook hier afdoende, geloofwaardige, elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst. Zij verklaarde dat zij op een bepaald moment op haar blog ging en opmerkte dat haar foto's eraf werden gehaald en dat een zekere A. er een *“waarschuwingsbericht”* op had gepost. Toen zij een jaar geleden nogmaals op haar blog trachtte in te loggen, merkte zij op dat haar blog geblokkeerd was en niet meer toegankelijk was. Verzoekende partij benadrukt dat zij een papiertje met hierop haar paswoord om in te loggen als begin van bewijs van deze blog heeft neergelegd. *“Zodoende heeft zij gestaafd dat er op haar blog ooit een dergelijk bericht van een zekere A. werd gepost en dat haar foto's werden verwijderd”*, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer neerkomt op het herhalen en bevestigen van de reeds door verwerende partij beoordeelde verklaringen, het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging en het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing – middels het letterlijk weergeven van delen van de motivering uit de bestreden beslissing waarbij louter negaties worden weggelaten of toegevoegd – en de daaruit afgeleide conclusie dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij op heden een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege haar autoriteiten. Het spreekt voor zich dat een dergelijke argumentatie niet van aard is om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hiertoe dienen immers concrete argumenten te worden aangevoerd, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze duidelijk in gebreke blijft. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekende partij niet alsnog aantoonbaar dat zij bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging koestert of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Om die reden kan haar noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet worden toegekend.

2.2.4. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT